

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 159.

Anden Session.

46de Møde.

Mandagen den 9de December.

(Fortfat).

Sall (fortfat): Jeg troer, at man skal have Dndt ved at modsige, at der er en stor Sandhed i disse den høitærede Justitsministers Ord; men jeg troer derhos, mån maa indrømme, at man maa vente eller idetmindste være fattet paa en Forandring i disse Forhold, saasandt man dog ikke alene maa vente, men endog maa ønske, at den Særegenhed i vore Forhold, som i disse Aar har bestaaet, ikke selv skal blive varig. Men, maa man saaledes vente dette, saa troer jeg ogsaa, at man ikke kan forkaste de Uttringer, der umiddelbart derpaa bleve fremsførte af den høitærede Justitsminister, idet han yttrede: „Men paa den anden Side anerkjendte man ogsaa, at Forholdene kunde stille sig anderledes; man maatte ogsaa forudsætte, at et saadant Tidspunkt muligt kunde indtræde, hvor Justitsministeriet vilde blive nødsaget til at ansee det som sin fulde Pligt, med Strengthed at anvende de Love, der forelaae som de gjældende.“ (Grundtvig: Hør!) Ja, jeg har nok hørt den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundtvig) give os en Garantie mod denne sidste Egentualitet; han sagde nemlig, at man maatte erindre, at Thinget ikke alene har Myndighed til at give nye Love, men ogsaa til at skabe nye Justitsministre. Det er en Sætning, jeg ikke vil bestride i dens Almindelighed; men jeg paastaar dog og jeg vil ønske, at det for de fremtidige Things Skyld maa antages som sikkert, at man kan gjøre Fordring paa, at Thinget har en fornuftig Grund, saavel til det Gne, som til det Andet; det, hvorom Spørgsmaalet altsaa dreier sig, er saaledes, om der kan være nogen fornuftig Grund til at give en ny Ju-

stitsminister, fordi den gamle anvender den bestaaende Presselov. Jeg kan meget godt forstaae, at man kan finde Grund til at fjerne en Justitsminister, fordi han ikke anvender de gjældende Love, men det er mig aldeles umuligt at begribe, hvorledes man kan finde en Grund til at fjerne en Justitsminister deri, at han netop efterlever de gjældende Love, og fremfor Alt vil det være mig umuligt at begribe eller at forestille mig Things Situation i et saadant Dødslik, naar Justitsministeren med den fuldeste Føie kunde sige til det: „J beklage Eder over, at en Lov er anvendt, som J ikke finde rigtig og passende, men hvis er Skylden, at ingen ny og bedre Lov kom ud? Jeg gjorde Forsøg paa, at faae denne Lovgivning forandret, og det var ved Things Modstand, at jeg blev hindret deri.“ Jeg troer saaledes, at det maa staae klart for Enhver, at paa en Forandring i de nu bestaaende Forhold, i den gode og ønskelige Tilstand maa man fornuftigviis være fattet, at man maa vente, at den vil indtræde, og at mindst af Alt kan man vente at sikke sig imod denne Forandring ved at bibeholde Forordningen af 1799. Derfor samstemmer jeg ligefuldt med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (J. A. Hansen) i, at den factiske Tilstand af Pressen, vi nu i 2 a 3 Aar have havt, har været god og ønskelig, men jeg siger, at dersom den har været god og ønskelig, saa er det især og navnlig af denne Grund ogsaa det bedste mulige Tidspunkt, hvori en Reform af vor Presselovgivning kan foregaae (J. A. Hansen: Nei!); for mig staaer denne Sætnings Sandhed saa indlysende, at jeg ikke vil betænke mig paa, som min Overbeviisning at udtale, at det vilde, idetmindste for mig, staae som et, Exempel paa en mærkelig politisk Kort-